

Въ ония роли, които бѣха лишени отъ живота струя на хумора, но въ които авторитеѣ имѣ бѣха внесли наситенъ, вътрешенъ, психологиченъ животъ и трагичность, сѣщо прилѣгаха на Богомила Андреевъ. Въ психологичните роли той израстваше съ силата на своето „преживяване“, на своите дълбоки чувства.

Какво неизличимо впечатление оставиха неговите Цезарь, Крисъ, Дину — роли, които могатъ да се създадатъ само отъ богато дарени артисти.

Цезарь отъ „Фани“ е една обична роля на Б. Андреевъ, защото съ тая роля той бѣше подложенъ на крайно тежко изпитание предъ публиката. Нали публиката познаваше Цезарь на тоя лъвъ всрѣдъ артистите — Кръстю Сарафовъ? Цезарь — колосъ, гениално проведенъ отъ прекрасния Сарафовъ. Какъ е трептѣла душичката на Б. Андреевъ предъ хилядитѣ очи въ салона — това никой не може да опише, но безъ друго той е чувствувалъ, като стрели, очите на публиката, която е „дебнѣла младия актьоръ отъ първия до последния мигъ, като го е сравнявала съ Сарафова“. Достатъчно е да влѣзе въ главата на артиста подобна мисль и да му затреперятъ краката, гласътъ да пресекне, текстътъ да изчезне отъ паметта